

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 1 /103/

Рік XVII

Зміст цього числа:

1/ З Устроєвих Зasad ОУН.....	ст.	1
2/ Наказ Всьому Активу ОУН у 25-ту Річницю смерти Голови Проводу ОУН на Рідних Землях і Головного Командира УПА.....	ст.	3
3/ Доручення від ТП у ВБ.....	ст.	4
4/ Життєвий Шлях Генерала Романа Шухевича-Чупринки.....	ст.	5
5/ Роман Шухевич-Чупринка.....	ст.	6
6/ Про Відзначення 25-ліття.....	ст.	10
7/ Дальша Дія в Обороні Українських Політичних В'язнів.....	ст.	11
8/ Справа, Що приневолює Жахатись.....	ст.	13
9/ Матеріяли V Великого Збору ОУН.....	ст.	14
10/ Від Редакції.....	ст.	14

З УСТРОЄВИХ ЗАСАД ОУН

У Великий Збір ОУН, що відбувся в осени 1974 року, вніс деякі поправки та доповнення до Устрою ОУН, з якого подаємо ті частини, які відносяться до назви і мети ОУН і до Кадрів ОУН.

Назва і мета

1/ Назва - Організація Українських Націоналістів /ОУН у скороченні з прикметником "революційна"/.

2/ ОУН - це революційно-визвольна, ідеологічно-політична, державно-творча організація українського народу, що служить виключно інтересам української нації, як її авангард у боротьбі за волю, державну незалежність і суверенність.

3/ Найвища мета ОУН - здобути Українську Суверенну Соборну Державу, закріпити, розбудувати й забезпечити її, створити передумови для всебічного розвитку всіх творчих духових і фізичних сил української нації.

/Продовження на сторінці 2-гій/

Кадри ОУН

1/ Кадри ОУН складаються із членів, кандидатів у члени, юнацтва та організованих симпатиків.

2/ Членом ОУН може бути кожен українець /-нка/, що закінчив /-ла/ 21 рік життя і відповідає наступним вимогам:

а/ ставить добро української нації понад усе і свідомо бере на себе обов'язок служити їй у рядах ОУН,

б/ визнає ідеологію українського націоналізму, з'ясовану Постановами Великих Зборів ОУН, має вироблений націоналістичний світогляд і відповідні прикмети характеру,

в/ посідає високі особисті й громадські моральні якості, творчо і сумлінно виконує свої обов'язки,

г/ відбув відповідний вишкіл і пробу та свідомо бере на себе обов'язок дисципліни й підпорядкованості Проводові ОУН.

В окремих випадках членом ОУН може стати кандидат нижче 21-го року життя.

3/ Новоприйнятий член складає присягу, зміст і форму якої визначає окремий правильник. У члени ОУН приймають компетентні до цього організаційні чинники.

4/ Головним обов'язком кожного члена ОУН є боротися за здійснення ідей української нації, як у час визвольної боротьби так і у час державного будівництва і його закріплення, давати свій всебічний творчий вклад у діяльність ОУН та виконувати накази Проводу.

6/ Кандидат у члени ОУН мусить мати поруку двох членів ОУН.

7/ Членом юнацтва ОУН може стати кожний юнак /-чка/, що виявляє глибокі зацікавлення до боротьби українського народу за УССД, є готовий /-ва/ включитися в боротьбу в рядах ОУН та відповідає вимогам, визначеним у Правильнику Юнацтва ОУН.

8/ Юнацька сітка ОУН діє на основі окремого Правильника Проводу ОУН в організаційному пов'язанні з Проводами відповідних клітин ОУН.

9/ Симпатиком ОУН може стати кожна українська людина, яка визнає ідеологію українського націоналізму й програму ОУН, сприяє революційно-визвольній боротьбі ОУН і дає їй моральну й матеріальну підтримку.

10/ Звена симпатиків ОУН організується при мережі членства ОУН та під керівництвом Проводів клітин ОУН.

З цими двома розділами Устрою ОУН повинен запізнатися кожен член ОУН, а з відповідними параграфами також юнацтво та симпатиків.

В другому розділі ми пропустили параграф, що відноситься до виключення членів. Цей параграф подається пізніше з потрібними поясненнями та вказівками.

Коли ж ходить про привілеї членів, юнацтва і симпатиків ОУН, то їх можна задовільно окреслити такими словами: найбільшим привілеєм кожної української патріотичної людини є приналежність до Організації, що виросла у боротьбі нації за підстави та цілі її /нації/ життя. Ідейний, жертвний, працьовитий, підприємливий і дисциплінований член чи юнак має змогу вибиватись в ОУН на першодові місця в її керівництві, або впливати на її ідеологічні й програмові заложення своїми інтелектуальними кваліфікаціями.

Слава Україні!

НАКАЗ ВСЬОМУ АКТИВУ ОУН

З 25-ту річницю смерті Голови Проводу ОУН на Українських Землях і Головного Командира Української Повстанської Армії

Друзі і Подруги,

Двадцять п'ять років тому, 5-го березня 1950 року, в Білогорці, біля Львова, загинув смертю хоробрих у бою з військами МВД Голова Проводу ОУН, Головний Командир Збройних Сил України - УПА, Голова Генерального Секретаріату Української Головної Визвольної Ради /УГВР/, революційного уряду України, - генерал Роман Шухевич-Тур-Тарас Чупринка-Р. Лозовський.

Чверть століття ділить нас від цієї трагічної дати в історії України. Генерал Роман Шухевич - одна з найбільших постатей визвольної боротьби України минулих століть. Визначний стратег української революції, політичний провідник і державний муж. Він - уособлення найвищого героїзму нації, як Приклад, як Характер, як Індивідуальність. В пантеоні Героїв визвольної боротьби української нації належить до унікальних постатей, які поєднували в собі хист полководця, політичного провідника всенародної революційно-визвольної організації, керманіча боротьби і будівничого держави, яку Він творив на звільнених частинах української землі.

Унікальність ген. Романа Шухевича також у тому, що як Провідник Нації, як її Начальний Вожд, Він не залишав Рідної Землі, а загинув разом із своїми воїнами в її обороні. Світова історія убога на такі приклади.

В осередку уваги ген. Романа Шухевича була влада української нації на її землі, як передумова всіх починів і всебічного розвитку. Він плекав культ влади нації, культ збройної сили, власної армії, та вщеплював його своїм воїнам і кадрам.

Як співторець Акту 30-го Червня 1941 р., віцеміністер оборони Українського Державного Правління і командир Дружин Українських Націоналістів, Він поклав основи під двофронтову війну України - проти Німеччини і проти Росії. Його епоха в українській революції носить горде ім'я - всенародного повстання, що тривало від 1942 до 1953 року, ще три роки після його смерті.

УПА - Армія Героїв, як Він сам її звав у своїх наказах, ставивши її вище героїв Тернопілів, - була непереможна. Аж із допомогою пакту трьох держав - ССРСР, Польщі і ЧСР - ворог намагався її ліквідувати.

Ген. Р. Шухевич-Чупринка - все знаходив нові форми і методи ведення визвольної повстанської війни, включно з рейдами на території інших поневолених народів та вільних країн світу, щоб завдати окупантам України якнайбільших збройних і політичних ударів. Навіть Сталін - найбільший тиран усіх часів і народів - злякався збройного зриву поневолених націй за почином Р. Шухевича-Чупринки, що 1943 року був ініціатором Конференції поневолених народів на Житомирщині, сьогоднішнього АБН-у.

Свою армію Героїв генерал Р. Шухевич-Чупринка захищав народ від знищення, від вивозів, від грабунків німців і московських большевиків. Геніяльна стратегія Чупринки врятувала західньо-українські землі від виселення їх населення на Сибір. УПА-ОУН стали оборонним щитом цілого народу.

На підґрунті, створеному УПА-ОУН, прийшов черговий етап 1953-59 років - повстання в концтаборах, а від 1959 року через шести- і семи-десятників розпочалась революційно-націоналістичне відродження нації, яке в історії України має виїнятковий зміст і значення!

Вірність Україні великого Батька, що впав на полі слави як Приклад, як Символ нації, її Прапор, продовжує героїчно зберігати Його Великий Син Юрій Шухевич, що став Символом єдності всіх поколінь нації у її боротьбі за волю і державність.

Вічна Слава Провідникові Нації у її Визвольній Боротьбі - Романові Шухевичеві-Чупринці!

Вічна Слава Великому Синові Великого Батька Юрієві Шухевичеві!

Хай вічно живе культ Героїв України на чолі з Романом Шухевичем!

Хай живе Українська Повстанська Армія /УПА/!

Хай живе революційна ОУН!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе Українська Національна Революція!

Смерть російським тиранам і російській тюрмі народів і людей!

Героям Слава!

М. п. березень, 1975.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

-----:-----

Доручення від ТП ОУН у ВБ

1/ У дні 5-го березня, 1975 року, в усіх клітинах ОУН на цьому терені відбудуться Святочні Сходини Активу ОУН і Юнацтва ОУН, присвячені 25-літтю з дня смерти ген. Романа Шухевича-Чупринки. У виїмковій потребі ці сходини можуть відбутися день чи два пізніше.

2/ На сходинах, після формального започаткування, треба відчитати з увагою повше поданий Наказ Проводу ОУН. При відчитанні організаційного привіту й наголовку Наказу всі учасники стоять на струнко. Всі учасники стоять на струнко знову від слів "Вічна Слава Провідникові Нації..." аж до самого кінця.

3/ До програми Святочних Сходин повинно входити слово про сл. п. ген. Романа Шухевича і організовану та керовану Покійним визвольну боротьбу українського народу проти Німців і Росії, одна-дві рецитації.

4/ Пршміщення сходин має бути прикрашене національними і революційними прапорами, портретом Покійного Героя та організаційною емблемою. Всі середники конспірації цих сходин перед оком непокликаних осіб мають бути застосовані. Інформації та вказівки про загальні відзначення 25-ліття з дня смерти Героя - на іншій сторінці.

-----:-----

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ

Генерала Романа Шухевича-Тура-Чупринки-Лозовського

Сл. п. Друг Роман Шухевич-Тур-Чупринка-Лозовський народився 1907 року. Після закінчення середньої школи вступив на студії до Політехнічного Інституту, які закінчив із успіхом.

Це в половині 20-тих років вступив у ряди новозаснованої Української Військової Організації /УВО/. В період 1925-29 в лавах УВО приймає участь у підпільній боротьбі, організуючи та керуючи бойовими акціями проти польських займанців західніх областей України.

У 1929 році вступає до ОУН як один із перших її членів. Довгий час працює на пості Бойового Референта Кравчої Екзекутиви ОУН, віддаючи цим завданням усю свою молодечу енергію, всі свої організаційні вміння і відвагу. За цю діяльність попадає до польської тюрми. По виході з тюрми включається знову в підпільну діяльність, а в 1938-39 роках приймає активну участь в організуванні збройної сили молоді держави - Закарпатської України.

У 1939-40 роках працює в Проводі ОУН на пості Референта Зв'язку з Українськими Землями в ССР. В 1940-41 році входить до складу Революційного Проводу ОУН. Весною 1941 року бере участь в II Великому Зборі ОУН, після якого стає Провідником ОУН на західніх окраїнах Українських Земель поза межами ССР і працює у Головному Штабі ОУН та викладає на таємних військових курсах. Організує і очолює також український легіон, що виступав під назвою "Дружини Українських Націоналістів", з якими перейшов опісля в Україну, а згодом на зближені до України землі Білорусі, борючись проти московських фронтових частин і партизанів. Уникнувши арешту в часі ліквідації німцями Дружин, переходить поновно у підпілля і як член Проводу ОУН займається організуванням УПА та її боротьби проти німців і москвинів.

В серпні 1943 року III Надзвичайний Великий Збір ОУН обирає сл. п. Друга Тура Головою Бюра Проводу ОУН. Цього ж року Покійний став ініціатором Конференції Поневолевих Народів, що відбулась на Житомирщині та поклала основи під АБН. В осені того ж року стає призначений Головним Командиром УПА.

В липні 1944 року сл. п. Друг Роман Шухевич-Тур-Чупринка бере участь у Великому Зборі УГВР. Збір УГВР обирає його Головою Генерального Секретаріату УГВР, а Президент УГВР затверджує його тем на постах Генерального Секретаря Військових Справ і Головного Командира УПА в ранзі генерал-хорунжого.

На постах Голови Генерального Секретаріату УГВР, Генерального Секретаря Військових Справ УГВР, Головного Командира УПА і Голови Проводу ОУН на Українських Землях, сл. п. Друг Роман Шухевич-Лозовський, Тарас Чупринка, Тур керує у періоді 1944-1950 років усією широкою революційно-визвольною боротьбою в Україні. Ця боротьба з уваги на свою ширину, умови, героїзм і патріотизм не має собі рівних не лише в українській, але і всесвітній історії. Сл. п. Роман Шухевич відзначався на правду великими політичними, організаторськими і військовими здібностями. Політична і життєва принциповість, безмежна особиста відвага, жива і весела вдача, простота в щоденному житті та в поведінці, тверда батьківська рука - це прикмети, що характеризують особу Покійного. В його особі Український Революційно-Визвольний Рух та весь український народ утратили державного, політичного і військового провідника високої класи. Покійний став нагороджений Золотим Хрестом Заслуги і Золотим Хрестом Заслуги I-шої Кляси.

РОМАН ШУХЕВИЧ-ЧУПРИНКА

В таких часах, як ми їх тепер переживаємо, коли найбільш загрози́ва імперіялістична потуга - червона Москва, уосіблення найгіршого зла, насильства й неправди, посягає брутально по гегемонію у світі, а провідники вільних народів, заради сповидного збереження свого спокою та добробуту, є схильні йти на угоду з дияволом, неодного з нас може огорнути відчай і зневіра в доцільність будь-яких визвольних зусиль та сумнів щодо вартости найкращих ідей та людських чеснот.

Обсервуючи те, що діється у світі, і слідкуючи за все більшим зростанням нахабности московських імперіялістів, що йде впарі з постійно скріплюваним наступом московських окупантів на основи буття українського й інших поневолених народів, не один із нас може малодушно подумати собі: "школа труду і боротьби, марно пропали всі наші зусилля, надармо пішли всі наші жертви крови, волі, здоров'я і майна, бо і ми і весь світ є засуджені на загибелю й загибель у пащі московської потвори".

Такі розпучливі думки можуть родитись у слабодухів ще більше тоді, коли вони чують від різних спекулянтів і капітулянтів на еміграції все частіші голоси, які дораджують українцям здатися повністю на ласку й неласку ворога.

В такий час найважчого фізичного й морального тиску на субстанцію нації, живеє її покоління відкликується до великих постатей і подій древньої і найновішої історії, щоб у них зачерпувати наново снаги і віри в себе, у свої сили та спроможності, в свою незавершену місію, щоб в них і черех них наново підкріпитись та утвердитись.

Переможені хвилево в збройній боротьбі, позбавлені волі за гратами в'язниць і дратами концлагерів, розсіяні по світі, заколисувані добробутом і асимільовані чужою культурою та державною рацією "нових батьківщин", ми свідомо будимо перед собою і перед виростаючим на чужині молодим українським поколінням візію тисячолітньої християнської державної України, величні часи українських володарів - князів і гетьманів та їхніх славетних чинів, зупиняємось на великій постаті пробудника-пророка України Тараса Шевченка й переходимо до світлих подій і постатей української історії нашого століття та наших днів.

Ставлячи собі й західньому світові перед очі найвеличніші події й постаті з нашої історії, ми усвідомлюємо собі рівнож ті періоди національного упадку та приниження, які чергувались зі світлими перемогами та тріумфами. Це зіставлення ще більше укріплює нас у вірі й переконанню, що й теперішня лиха година для української нації минеться, а хвилево переможений, одначе ніколи незламаний український народ знову розправить свої дужі рамена й змете зі своєї прадідної землі усіх наїзників-супостатів.

Почуття погідного душевного успокоєння і гордого підйому та прив нових сил та нової віри огортає нас, коли пригадуємо собі життя і чини одної з найсвітліших постатей наших часів - сл. п. Романа Шухевича, нашого недавного ще друга зі шкільної лавки, з пластових мандрівок, зі спортових майданів, з польських в'язниць та концтабору в Березі Картузській, з праці в УВО й ОУН, з підпілля і з вояцьких рядів, який не з ласки долі, але силою свого кришталного характеру, своєї незламної волі, своїх особистих духових і фізичних прикмет, здібностей і вмілостей, двигнувся на найвищі керівні пости, що їх взагалі можна було осягнути серед поневоленої нації, що в найважчих умовах бореться за своє визволення.

Роман Шухевич перейшов на наших очах до історії як Голова Генерального Секретаріату УГВР, як Секретар Військових Справ УГВР, як

Головний Командир УПА і як Голова Проводу ОУН в Україні, тобто - іншими словами - як голова революційного уряду Воючої України, як міністер війни й начальний вождь усіх збройних сил своєї нації, та як провідник найбільш динамічної політичної організації та рушійної сили народу. Він був ще за життя нагороджений найвищими відзначеннями, що їх мала до диспозиції Воюча Україна, а саме - Золотим Хрестом Заслуги та Золотим Хрестом Бойової Заслуги I-шої Кляси. А в душі і в пам'яті народу - він назавжди увінчаний ореолом безсмертного Лицаря-Героя України. Історія записала оцих кілька його найменувань: Роман Шухевич, Дзвін, Тур, Роман Лозовський і генерал-хорунжий УПА - Тарас Чупринка.

Як стверджує один з найближчих друзів Романа Шухевича, його життя можна замкнути двома датами: роком 1926 і роком 1950. Перша дата - це дата визначного бойового чину, стрілу в польського шкільного куратора Собінського, а друга - це дата смерти на найвищому пості української визвольної боротьби. Між цими двома датами - сповнене чинів життя. Між обидвома датами - намагання кількох державних апаратів знищити Героя. Між обидвома датами - засідки, цькування, облави, погоні, на які він відповідав нещадними ударами майстра своєї справи у найбільш дошкульно болючі місця ворога. Його життя - це 25 літ легендарного шляху лицаря визвольної справи, лицаря без страху й провини. Чинний спротив, безпардонна боротьба з п'ятьма окупантами українських земель - поляками, чехами, мадярами, німцями й москвинами - це зміст усього життя Романа Шухевича. Як стверджує інший мемуарист, Роман Шухевич як вояк, коли взяти до уваги те, що він робив і чого досяг, як і те, в яких умовах діяв, - не має собі рівних в історії новітніх армій та воєн. В порівнянні з ним, творцем єдиної у світовій історії модерної підпільної армії і командиром її на протязі майже семи років в умовах збройної боротьби з двома найбільшими в Європі світовими потугами, - бліднуть навіть такі світові величини, як Фох, Петен, Роммель чи інші.

Основні факти й дати з життя Романа Шухевича дадуться схопити в розмірно небагатьох рядках. Народився він 1907 року на польсько-українському пограниччі в містечку Краковець, Яворівського повіту, в Західній Україні, із стародавнього українського боярського роду. Юні літа переходили йому в Камінці Струмилівій, а далі в Радехові та у Львові, де він був учнем філії Української Академічної Гімназії, а згодом студентом Політехніки. Від ранніх літ пластун і спортовець, замилюваний у музиці та співі. В гімназійних роках стає членом УВО, організує і керує різними бойовими акціями проти окупантів. В 1929 році вступає до ОУН як один із перших її членів. Довгий час працює на пості бойового референта в Крайовій Екзекутиві ОУН. Карається у польській тюрмі і в концтаборі в Березі Картузькій. В 1938-39 роках входить до складу тих провідних членів ОУН, які відійшли на Закарпатську Україну, де він приймає участь в організуванні "Карпатської Січі", збройної сили щойно посталої молоді держави закарпатської вітки українського народу. В 1940-41 роках входить до складу Революційного Проводу ОУН. Весною 1941 року, після II Великого Збору ОУН, обіймає пост Крайового Провідника ОУН Західніх Окраїн Українських Земель /Засяння і т. зв. Генеральне Губернаторство/. Постійно працює у Головному Військовому Штабі ОУН, організує та очолює Український Легіон, приймає участь в підготовці Похідних Груп ОУН.

Не від речі буде зачитувати в цьому місці уривок із спогаду про подію 1941 року:

"У пропам'ятний день 30 червня 1941 року, у Святоюрській палаці Кир Андрея, поруч голови Ярослава Стецька стояв похмурий, з мідианим чолом, сильно збудований сотник українського легіону ім. Ст. Бандери. Він підійшов до митрополита і схвильованим голосом звітує

вав перед маєстатичною постаттю того справжнього святця ось що: "Ексселенціє! Наша сотня перша ввійшла до Львова. Ми просимо Вашого благословення у нашій боротьбі за волю України". Владика підніс свою знеможену правицю і роблячи знак хреста, промовив: "Хай ваші руки ніколи не знеможніють держати зброю в обороні Правди Христової і Правди України. Сотник з вояцьким переконанням відповів: "Клянусь, що оборонятимемо землю нашу аж до повної перемоги на ній святої Правди Христа, яка і є Правдою України!"

"Тим сотником був сл. п. Роман Шухевич, пізніший генерал Тарас Чупринка, Головний Командир Української Повстанської Армії. Ота символіка криє у собі ту міць, видержливість та непоборність УПА, бо її священні змагання благословив Божий Чоловік - Митрополит Андрей. Бо і справді, самий Роман Шухевич може й не передчував у своїй інтуїції у тому моменті, що вже незабаром прийдеться йому очолити українську армію непоборних воїнів УПА, якої так довго не змогла знищити Москва разом з арміями Польщі та Чехо-Словащини!"

Літком 1943 року III Надзвичайний Великий Збір ОУН обирає сл. п. Романа Шухевича-Тура Головою Бюра Проводу ОУН. Восени того ж року він теж обіймає пост Головного Командира УПА. Тоді організує на Волині I-шу Конференцію Поневолених Народів, яка дала початок відомому нині в цілому світі АБН. В липні 1944 року Великий Збір УГВР обирає його Головою Генерального Секретаріату, а Президент УГВР затверджує його теж на пост Генерального Секретаря Військових Справ та Головного Командира УПА. В той спосіб у його руках було закріплено всю цивільну та військову владу підпільної України. Так у період від 1944 до 1950 років Роман Шухевич - Тур - Лозовський - Чупринка - керує революційно-визвольною боротьбою багатотисячної УПА, широкого підпілля, підпільної ОУН та мільйонових мас українського народу проти наїзників-окупантів, за життя і волю народу, за власну Українську Самостійну Соборну Державу. Як твердили керівники тієї боротьби, то в повищому періодні ця боротьба "з погляду масового героїзму й патріотизму, з погляду завзяття і жертвенности всіх її учасників та українських народніх мас, з погляду тих незвичайно важких умов, в яких увесь час проходила праця, - не має собі рівної не тільки в українській, але і в світовій історії. Вона завжди становитиме одну з найславніших, найгероїчніших сторінок історії України".

Історія цього періоду визвольної боротьби українського народу - "зв'язана нерозривно і навечно з ім'ям сл. п. Романа Шухевича-Тура-Лозовського-Чупринки".

В тій боротьбі, ранком 5 березня 1950 року, в селі Білогорща, біля Львова, на своїй підпільній квартирі, Він загинув смертю Героя поруч своїх вірних друзів-воїнів. Згинув на полі Слави серед своїх бійців, серед друзів-революціонерів, серед свого незламного і хороброго народу. Впав найхоробріший із хоробрих. Від смерти сл. п. Симона Петлюри і Євгена Коновальця - це була в той час найбільша втрата, якої зазнала сучасна Воююча Україна з рук найлютішого ворога Москви. А дев'ять і пів року пізніше ворог завдав нам чергового найжорстокішого удару, вбиваючи підступно Провідника Українського Визвольного Руху - сл. п. Степана Бандеру. Вся Україна і вся українська національна спільнота в світі прийняла з трагічною мужністю ті жорстокі удари й понесе грізну для Москви пам'ять про них у всі грядучі віки свого буття і змагання.

Ми сказали попередньо, що не з ласки долі, тобто не випадково двигнувся Роман Шухевич на найвищі керівні пости серед свого народу. Він сам закваліфікував себе на величній і трагічній вершині буття нації і втримався на них до кінця всупереч найважчим ударам долі. Це був справді найкращий з найкращих. "Як революційний керівник, - пише один із мемуаристів, - Роман Шухевич визначався великими організа-
рськими і військовими здібностями, глибоким політичним розумом, вели-

чезним досвідом революційної боротьби. Політична і життєва принциповість, безмежна особиста відвага, рухливість, жива і весела вдача, простота в щоденному житті і поведінці, "тверда рука" і разом з тим батьківська дбайливість про других, - ось прикмети характеру сл. п. ген. Шухевича-Чупринки, що ними він скрізь з"єднував собі симпатії, створював життєрадісний, бадьорий настрій, поривав на безстрашну і тверду боротьбу з ворогами України".

Залізний командир армії непереможних - рішучий, але ж лагідний, добрий і завжди веселий - був таким без уваги на те, що чашу особистого горя мусів випити до дна, як ніхто інший. Згадати б хоча мученичу смерть його брата Юрка, арешт і депортацію дружини Наталки, ліквідацію її батьків, забрання у найстрашніший, московський, спосіб у ясир сина Юрка і доньку Марійку...Втрачає усе, що мав найдорожчого, але ж усміх і очі його залишаються лагідні, добрі й погідні.

Зі смертю Головного Командира УПА і Провідника Української Національної Революції боротьба українського народу за волю аж ніяк не припинилася. Вірні вояцькій присязі та ідеям-наказам свого поляглого Командира бійці і старшини УПА повернулися в найширшу народню гущу, або помандрували крізь слідчі тюрми у численні много-національні концтабори московсько-більшевицького "Архіпелагу Гулаг", несучи всюди запальні іскри майбутньої революції, скоординованих народніх повстань, що розвалять ССРСР та прочистять ґрунт під незалежні держави уярмлених Москвою народів. Це вони організували в роках 1953-1959 масові страйки і збройні повстання в концтаборах Сибіру і далекої Півночі, що стрясали всією московською імперією перед і після смерти Сталіна, даючи нам і всьому людству дальші потрясаючі приклади неймовірної очайдушности, рішености і самопосвяти.

Будь славен, хто за волю вбитий,
Хоч побороти ворога не зміг:
Подоланий - він нездоланне переміг!

- писав згодом один із тих Нескорених, хоч ув"язнених, новітніх борців України, духових синів ген. Романа Шухевича-Чупринки.

За правду, волю і народу долю
Йдуть сонценосні Вкраїни сини...

.....

Під небом колючим, під небом палючим,
Під небом розверстим, як рана тяжка,
Устануть, устануть - і трон всемогутий
Розтрощить караюча революції рука!

Серед численних представників молодшого українського покоління переслідуваних, тортурованих, суджених, але незламних і безкомпромісових у поставі до московських тиранів, поруч світоча української духової еліти Валентина Мороза, поруч поетів Ігоря Калинця і Василя Стуса та многих інших бачимо теж Юрія Шухевича, гідного сина великого Батька, орля з орлиного роду, що став у свою чергу надхненням для молодой української генерації та зразком героїчної людини, для якого, як висловився поет у "Сто піснях Калині", - "...честь і мужність понад усе!" Віримо, що цьому стократ випробуваному твердою долею української історії поколінню судиться завдати смертельного удару московській імперії і зверхником страдницького шляху нації у формі храму з ім"ям - Українська Самостійна Соборна Держава.

Годі придумати краще закінчення цього споминального відтворення постаті сл. п. Романа Шухевича-Чупринки, як цей уривок із спільного Повідомлення УГВР, Головної Команди УПА і Проводу ОУН з березня 1950 року, що наспіло з України враз із жорстоко-невблаганою вісткою про його смерть:

"Із світлою пам'яттю про Нього, задивлені в Його геройську поставу бійця і керівника визвольного руху, наснажені Його відвагою, оптимізмом та революційністю, загартовані і досвідчені під Його рукою, до кінця віддані ідеї визволення українського народу, - ми відважно продовжуватимемо нашу священну визвольну боротьбу аж до повної нашої перемоги. Не складемо зброї і не припинимо нашої боротьби доти, доки Україна не буде визволена".

"Вічна Слава Героєві Української

Національної

Визвольної

Революції!"

-----:-----

Цей матеріал походить з внутрішніх публікацій ЛВУ, Канада. Передрукований нами для місцевих потреб з деякими змінами та скороченнями. Зацитовані уривки поезії автор матеріалу, друг В.М., узяв із збірки "Сто пісень Калині", опублікованої у "Визвольному Шляху". Ця поема, як і другі поезії того самого автора, походять з України.

-----:-----

ПРО ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ НА НАШОМУ ТЕРЕНІ

На іншому місці в цьому "Бюлетені" подано загальникові вказівки ТП ОУН у ВБ про відзначення 25-ліття з дня смерті сл. п. ген. Романа Шухевича-Чупринки внутрішньо-організаційним порядком. В цьому місці подаємо загально вказівки та інформації про проведення тієї самої справи серед загалу української громадськості.

Президія Світового Українського Визвольного Фронту закликає своїх членів у різних країнах української діаспори присвятити цілий 1975 рік відзначенні світлої пам'яті ген. Романа Шухевича-Чупринки з уваги на 25-тий рік від його смерті, а в парі з цим звернути особливу увагу та наголос на цю революційно-визвольну боротьбу в Україні, що розгорталась під проводом ОУН-УПА-УГВР за життя Героя і яка ведеться з неухильною увагою в різних формах також сьогодні.

Реалізуючи цей заклик Президії СУВФ, Головна Управа ОБВУ заініціювала створення на загально-громадській базі Комітету. Цей Комітет оформився перед двома тижнями із представників від 24-ох українських установ, організацій, секцій та комітетів. Почерез існуючу на нашому терені Комбатантську Раду, яка не входить до СУВФ, в цьому Комітеті зареєструвались також існуючі, хоча майже не діяльні, комбатантські організації, які перебували, і ще перебувають, у неприхильному наставленні до нашого Руху. Вони відізначались ніби позитивно на запрошення, увійшли до Комітету, але яку роль сповнятимуть у ньому, то про це ще не відомо. На основуючому засіданні Комітету мгр. Онисько, теперішній голова Комбатантської Ради, два рази забирав слово із критичними заувагами на адресу Головної Управи ОБВУ за те, що вона, творючи цей Комітет, діяла за закликом Президії СУВФ.

Комітет намітив такий загальний план відзначення 25-ліття з дня смерті сл. п. ген. Романа Шухевича-Чупринки: а/ академії та інші форми святкових зібрань в усіх громадах у місяці березні, а де конечно, то у квітні, б/ окружні академії у місяці травні й пізніше, і крайова Жалобна Академія у Лондоні в половині жовтня, на закінчення року. Управа цього Комітету видає збірник рефератів і деклямацій, заклики та звернення, а також допомагатиме у переведенні цього плану в терені, підготує і переведе Академію в Лондоні. Збірник, обіжники та інші матеріали підуть у терен мережею ОБВУ, як і тими організаціями, що зроблять запотребування матеріалів для своїх потреб.

На місцях, у громадах, ініціатива у підготовці відзначення 25-ліття повинна б виходити від клітин ОБВУ, де вони діють. Де їх нема, або де їм важко проявити ініціативу, клітини СУБ-у, СУН-у чи ОУЖ повзяти справу в руки. Всі зусилля проявити у цьому напрямі, аби ці відзначення вийшли якнайкраще під оглядом організаційної підготовки імпрез та під оглядом змісту.

В місцевостях, де до льокальних комітетів увійдуть представники тих груп, що існують поза Організаціями Українського Визвольного Фронту, вважати, аби їх участь у підготовчих працях не відбивалася на змістовій частині імпрез. У змістовій частині не забувати, що сл. п. Роман Шухевич-Чупринка був націоналістом, державником, політиком і військовиком високої класи, а рівночасно Провідником ОУН на Рідних Землях.

Наші члени, які входять до центрального Комітету в Лондоні, особливо увагу повинні звернути на те, аби зарепрезентовані в ньому противні чинники не накинuli Президії цього Комітету свою волю, діючи ніби по лінії, що Покійний являється власністю усіх українців. Якщо вони так думали в дійсності, то де вони були до цих пір, і як вони ставляться зараз то того Руху, що його очолював Покійний Генерал за свого життя? Спільний виступ під цю пору є побажаний, але ніколи коштом того, чим був Покійний Генерал за життя.

Уважно підбирати доповідачів. Зокрема на це звернути увагу при підготовці Крайової Академії в Лондоні.

Цьогорічне відзначення Свята Героїв повинно узгляднювати із особливою увагою 25-ліття сл. п. Романа Шухевича-Чупринки. В резолюціях різних зборових зібрань відмічати цю справу також.

Пригадуємо, що син покійного Генерала - Юрко Шухевич - перебуває зараз в московському ув'язненні. В цьому році особливу увагу треба звернути на акції в його обороні. Тою справою займатиметься Комітет Оборони Українських Політичних В'язнів у ССРСР, а загальні вказівки та інформації подаємо у черговій статті.

-----:-----

ДАЛЬША ДІЯ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Розпочата 1972 року нова хвиля московських переслідувань в Україні не припиняється по сьогоднішні дні. З кожним місяцем та роком вона охоплює чимраз то ширші круги свідомішого національно елементу, а зокрема тих, що при різних нагодах у попередніх роках заманіфестувалися як сторонники самобутності українського побуту, культури і традицій, як любимці української пісні та музики, мови й науки, чи як прихильники самобутнього українського суспільного життя.

Вже більше як чотири роки в підсоветській Україні розгортається також шаленна пропагандивна акція проти українського "буржуазного" націоналізму, його ідеологів, публіцистів і провідників. Матеріали у тій акції з'являються майже безперервним потоком у республіканській, обласній і районній пресі, у журналах і на сторінках спеціально видаваних книжок, автори яких, виступаючи з позицій марксизму-ленінізму та послуговуючись діалектикою т. зв. наукового матеріалізму, в серйозний спосіб опрокидують теорію українського націоналізму.

До українського націоналізму московсько-більшевицька пропаганда зараховує усе, що бодай в якісь формі дише самостійницькими ідеями. Українська національна ідея будь якої форми чи змісту - це те, проти чого намагається діяти московська пропаганда. Але у цьому загальному антиукраїнському фронті вирізняється завжди найостріший аспект,

що є спрямований проти руху, очолюваного ОУН, і проти головних ідеологів та провідників ОУН. Прізвиська таких осіб, як Ярослав Стецько, сл. п. д-р Дмитро Донцов, Патріярх з волі народу Блаженніший Моси́ф Сліпий, або назви установ та організацій Українського Визвольного Фронту.

З усієї тої посиленої акції треба витягати лише один висновок, а це те, що якраз тепер большевицька Москва намагається усіма засобами припинити, задусити, а де можливо, то і зліквідувати усі прояви змагань української нації до волі і державности. Широка пропагандивна акція і масовий фізичний терор супроти виявлених патріотів – це засоби, які мали б допомогти Москві присмирити бодай на якийсь час непокорений український народ.

Ми можемо мати лише одну відповідь на ці найновіші затії большевилької Москви. Тою відповіддю може стати лише посилена та поглиблена акція усіх українських самостійницьких сил проти московського імперіялізму та шовінізму, проти московської експлуатації України й проти московських переслідувань українських патріотів.

По тій загальній лінії діють явні й підпільні сили України. Їх дія мусить бути широка, бо інакше не було б переслідувань, арештів і тортур. По тій загальній лінії мають розвиватись усі наші акції і робота у вільному світі. Політична, пропагандивна і збройна боротьба – це середники, при допомозі яких здійснювалась і здійснюватиметься наша державницька ідея і наша націоналістична програма.

Минулий рік у нашому організованому житті був роком широких акцій, що розгортались по тій лінії, в"язучись безпосередньо з переслідуваннями в Україні. Ці акції принесли визвольній справі великі користі. Вони видвигнули українську боротьбу на почесне місце у світовій пресі, в політичних і наукових міркуваннях людей Заходу. Валентин Мороз, символ невгнутости українського духа і речник найчистішого змісту глибокої української національної ідеї, став також і для широких кіл Заходу прапором у їх змаганнях за непорушність гуманних прав сучасної людини. Але вони осягнули тільки частинку того, задля чого їх організувалось. Вони ще не сколихнули навіть усю українську діаспору, хоча приневолити майже всіх до солідарности з Воюючою Україною у цих часах її дерзання.

В дні 19-го лютого в Лондоні відбулося пленарне засідання Громадського Комітету Оборони Українських Політичних В"язнів у ССРСР, яке замкнуло один рік праці того Комітету та відкрило двері в черговий рік його діяльності.

У звітній частині засідання предложено загальний перегляд нашої дії в минулому році та грошеві обороти. Пленум затвердив минулорічну дію з належним відміченням усіх слабих місць, які повинні б вирівнятися в роботі в цьому 1975 році.

У загальну програму праці Комітету на черговий рік покладено такі головніші завдання:

- а/ продовжування акції в обороні Валентина Мороза і всіх тих політичних в"язнів, які переносять найважчі тортури в московських тюрмах і концтаборах;
- б/ діяти загально по лінії оборони національних прав України, українського народу, української культури;
- в/ з уваги на 25-ліття з дня смерти ген. Романа Шухевича-Чупринки розгорнути широку акцію у терені за звільнення його сина – Юрка Шухевича;
- г/ зайнятись заходами перед відповідними британськими політичними та профспілковими чинниками проти евентуального приїзду Шелепіна, а рівночасно підготовляти до евентуального приїзду Брежньєва;

г/ допомагати де, і чим потрібно, в діяльності у цих справах поодиноких українських організацій, як ОУЖ, що підготовляється до виступу в обороні української жінки, чи СУМ, що застановляється також над окремими виступами молоді.

1975 рік являтиметься ювілейним роком для багатьох справ міжнародного значіння. Кожна така справа заторкує безпосередньо положення в Україні, де большевицька Москва протиставиться своєю політикою усім визнаним міжнародними чинниками атрибутам суспільного й національного життя. Тому кожна справа такого характеру мусить бути використана нами по лінії національного інтересу українського народу.

Організуючи й плануючи громадське, культурне й політичне життя громад та округ, наші члени повинні заздалегідь враховувати порушені повище справи та завдання, і бути приготованими на проведення широкої роботи в ім'я волі, державности і добробуту українського народу.

-----:-----

СПРАВА, ЩО ПРИНЕВОЛЮЄ ЖАХАТИСЬ

При кінці січня, 1975 року, до нас наспіла сумна і болюча вістка про ненадійну смерть у Престоні сл. п. Мирона Мацьківа, примірного члена ОУН і громадянина, довголітнього Станичного Провідника, співучасника майже всіх наших відправ і конференцій ще від майже самого початку 50-тих років.

Разом із тією вісткою наспіла потрясаюча до глибини душі інформація, що український священник, до парафії якого належить Престон, у брутальний спосіб відмовився похоронити Покійного. Цим парохом був о. радн. Ратушинський. За причину до тієї відмови мав послужити ніби факт, що Покійний не сповідався у нього.

Стрінувшись із тією категоричною відмовою місцевого пароха, громадяни звернулися тоді до о. радн. Я. Гаврилюка у Манчестері з проханням похоронити Покійного. Душпастир з Манчестеру заявив готовість це зробити під умовою, що отримає дозвіл від Апостольського Екзарха, Кир Августина Горняка. Друзі з Престону зателефонували до Владики в Лондоні й поінформували про справу, просили у нього уділення дозволу о. Гаврилюкові похоронити Покійного. При цьому вони поінформували Владика, що Покійний був людиною релігійною, ходив до Церкви, жертвував на церковні цілі, а рівночасно був примірним громадянином і щирим українським патріотом. Вони навіть подали приблизний час, коли бачили Покійного при сповіді. Владика відповів, що у тій справі не буде нічого робити та що він певний, що о. Ратушинський має свою рацію. Вкінці порадив їм звернутися до англійського священника. Покійного похоронив дуже гарно англійський священник, а місцева газета надрукувала некролог.

Ми не знаємо, які "свої рації" мав о. радн. Ратушинський, відмовляючи Покійному свої останньої прислуги. Одна із церковних заповідей говорить, що "умерлого треба похоронити". Припустім, що між Покійним і його душпастирем могли заіснувати колись якісь "рації". Чи з того приводу душпастир має право відмовити похоронів? Свята Церква закликає до любови й прощення. Прощення є складовою частиною щоденної молитви християнина. Чи можна душпастиреві не простити Покійному якоїсь провини в часі, коли Покійний міг не мати змоги попросити о прощення? Чому англійський священник мав право похоронити Покійного, а український того права не мав, або відмовився ним покористуватись? Як повинні ми розуміти ці "свої рації" в обличчі абсолютности смерті і неповторности для християнина християнських похоронів?

Такі і ряд інших думок та запитів нортують між людьми в обличчі нечуваности справи. Люди у Престоні заскочені, розчаровані та роздратовані цим випадком. Вони до краю розжаловані, бо на протязі десятиліть трудного скитального життя знаходили в Покійного моральну підтримку, розраду, заохоту й допомогу. Свій жаль думають висловити Владичі і домагатись зміни пароха.

Пару років тому подібний випадок мав місце у Гадерсфілді, де помер також визначний член тамошньої громади й провідний член ОУН. Громада, віддаючи Покійному останню прислугу, бажала разом з родиною похоронити Покійного з громадського будинку, замість з приватної хати. Між громадою і церковною владою був тоді спір за каплицю, яку громада набула разом з будинком у порозумінні зі своїм попереднім парохом. Владика заборонив ховати Покійного з громадського будинку. Похоронних обрядів довершив український православний священник. Нанесений громаді й українській католицькій парохії у Гадерсфілді біль грозив переходом католиків на православіє. Цяй біль і завдана ним рана не загоїлись по сьогодні.

Про цю справу мовчали наші громадські й політичні чинники, бо не бажали встрявати у справи, де голос повинні забирати вірні чи парохіяни. Але ми скривдили б себе і добро Церкви української, якщо не вказали б, що якраз такі й подібні випадки, ці так звані "свої рації", викликають зневіру та критичне наставлення до того душпастиря чи його зверхника, який закликають любити ближнього як самого себе", а поводяться протилежно.

.....

МАТЕРІЯЛИ V ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

На сторінках "Визвольного Шляху", "Шляху Перемоги" та "Української Думки" розпочато друкування матеріялів V Великого Збору ОУН, що відбувся в осени мин. року. Вже появились Зборові Звернення, за якими підуть інші матеріяли.

Наш ТП випускає окремою офсетовою відбиткою Звернення V Великого Збору до Українського Народу в Україні й до Української Еміграції для масового поширення головно між тими українцями, які не читають нашої преси. Ця відбитка буде на руках Провідників клітин з початком березня і повинна поширюватись з нагоди щорічної збірки на Визвольний Фонд, як і з інших нагод, між старшими й молоддю.

Члени, симпатика і юнацтво повинні уважно переробляти усі Зборові матеріяли на сходинах

.....

Від Редакції:

Це число нашого "Бюлетеня" видаємо приспішено, щоб допомогти клітинам у відзначенні 25-ліття з дня смерти сл. п. Романа Шухевича-Чупринки, а рівночасно подати найконечніші інформациі та вказівки до справ, що є у нас на порядку денному.

Ціна того числа така сама, як попереднього. Розрахунки просимо робити негайно по отриманні накладу. Чергові числа появлятимуться офсетовим способом у троха змінений формі.

Інформуємо, що в наших журнальних і пресових періодичних видачнях появиться Звернення Проводу ОУН у зв'язку із 25-літтям з дня смерти сл. п. Романа Шухевича-Чупринки.